

ISPOVESTI JEDNE LOŠE RIBE

MELISA KANTOR

Prevela
Aleksandra Čabraja

 Laguna

Naslov originala

Melissa Kantor

Confessions of a Not It Girl

Copyright © 2004 by Melissa Kantor

Benu

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

PRVO POGLAVLJE

Neki ljudi verovatno traće silno vreme pitajući se da li im je suđeno da vode bajkovit i uzbudljiv život. Ja nisam jedna od njih. Da bih odgovorila na ovo pitanje, dovoljno je da se setim svog imena.

Kratki renesansni kviz

1. Za koga od navedenih umetnika nikada niste čuli?
 - (a) *Mikelandelo*
 - (b) *Leonardo da Vinči*
 - (c) *Jan Van Ajk*
2. Ime Jan Miler potiče od
 - (a) *Mikelandela*
 - (b) *Leonarda da Vinčija*
 - (c) *Jana Van Ajka*
3. Jan Van Ajk je:
 - (a) *grad*
 - (b) *žena*
 - (c) *muškarac*
4. Jan Van Ajk je slikao:
 - (a) *neobične pejzaže*
 - (b) *veličanstvene freske*
 - (c) *sumanute, žgoljave džinove malih glava*

Ako ste na sva četiri pitanja odgovorili pod (c), stopostotno ste u pravu.

Dobro došli u moj život.

U slučaju da ipak mislite da to i nije tako strašno, treba da znate da se *Jan* zapravo izgovara kao *Jahn*. Kod ovog me imena malo teši jedino to što svi obično misle da se ono izgovara *Jan*, a ja ih ne ispravljam. Pretpostavljam da treba da budem srećna zbog još jedne stvari. Moj tata je profesor istorije umetnosti na Kolumbijskom univerzitetu, a njegova omiljena slika je *Vrt zemaljskih uživanja* nekog tipa koji se zove Hijeronimus Boš.

Jan je grozno.

Ali ipak nije toliko grozno kao *Hijeronimus*.

Na putu od stanice podzemne železnice do kuće u sredu posle škole toliko sam maštala o tome kako da se sledeće godine na koledžu predstavim nekim normalnim imenom da sam potpuno zaboravila da se priprelim za Brojgelov ritualni napad. Stoga me je umalo oborio s nogu kad sam otvorila vrata. Brojgel je, poput mog brata Rogira i mene, još jedan nesrećnik kojem su ime smišljali moji roditelji. On je čokoladnosmeđi labrador, i bez sumnje najgluplja životinja na svetu. U zabludi da će zaustaviti njegovo skakanje, gosti obično minut ili dva pokušavaju da ga pomaze, ali to deluje samo dok traje *aktivno* maženje. Onog trenutka kad prestanu, on ponovo podivlja.

„Jan, jesi li to ti?“

„Da, mama.“

„Samo da završim jedan imejl, i odmah silazim. Imaš poruku na sekretarici.“

Moja mama pravi dokumentarce i tokom poslednjih šest meseci priprema film o tinejdžerkama koje su ostale u drugom stanju i odlučile da se porode. Prošle godine, kad je počela rad na tom filmu, obavile smo onaj *Važan razgovor* i postavila mi je silna pitanja o seksu, ponavljajući da želi da budem sigurna

da mogu da joj se obratim ako išta budem želela da saznam, i kako je sasvim prirodno biti radoznao, bla bla bla. Važan razgovor se odvijao otprilike u vreme kada je časopis *Šik* proglašio moju najbolju prijateljicu, Rebeku Larkin, jednom od deset Najboljih riba u Njujorku, pa sam se našalila da će me mama, ako ostanem u drugom stanju, snimiti za film, i da ću onda i ja postati poznata.

Ne moram da naglašavam da njoj to uopšte nije bilo smešno.

Na telefonskoj sekretarici u kuhinji treptala je lampica signalizirajući da je neko ostavio poruku. Pritisnula sam PLAY, dograbila flašu kisele vode iz frižidera i otpila pravo iz nje, a to radim samo kada je mama bezbedno smeštena u svojoj kancelariji na trećem spratu.

Prva poruka bila je od bake. „Halo? Halo?“ Zatim pauza; moja baka uvek zvuči kao da nikad u životu nije čula za telefonsku sekretaricu. „Elizabeta, ovde je tvoja mama. Jesi li tu?“ Pauza. „Dakle, nisi.“ Pauza. „Halo?“ Pauza. „Dobro, znači nisi tu. Nazovi me.“ Pauza. „Dobro.“ Zatim, kao da se nečeg setila, dodala je: „Ovde je mama.“

Činilo mi se da na sekretarici nema više poruka, i na trenutak sam se zabrinula da je mama mislila da *ja* treba da nazovem baku, što je podjednako zanimljivo kao i traženje kanala na satelitskoj televiziji. Ali, zatim se ponovo začulo pištanje. „Ćao, Jan, ovde je Sara Gardner.“ Srce mi je zakucalo brže; Sara Gardner je Džošova mama.

Džoš je moja nova simpatija.

Pa, možda i ne mogu baš da kažem da mi je on *simpatija*, jer bi to značilo da imam samo jednu, a prilično mi se sviđa i Tom Ričmond. Ali, u poslednje vreme, Džoš je izbio na prvo mesto u kategoriji Najbolje Sporedne Simpatije.

Pojačala sam zvuk na telefonu. „Stvarno *mrzim* što moram ovo da radim, ali misliš li da bi *ikako* mogla da čuvaš Hanu u petak uveče? Znam koliko ste *zauzeti* sad u završnoj godini, i svesna sam da je ovo stvarno *u poslednji čas*.“ Moja mama kaže

da se u Sarinom glasu kurziv prosto vidi. „Ali, moja bebisiterka je bolesna, a imam karte za pozorišnu predstavu koju stvarno *ne želim* da propustim. Mislim da imaš naš broj, ali, za svaki slučaj, to je 555-9908.“

Džo se preselio u Njujork iz Sijetla tokom leta jer je njegov tata, s kojim je ranije živeo, dobio posao u Tokiju. Zapravo, on se *vratio* u Njujork, pošto je tu stanovao dok je bio mali. Neka da smo išli zajedno u školu, ali posle toga je on otišao u Sijetl. Nekoliko godina kasnije, njegovi roditelji su se razveli. Kada su Sara, njen novi muž i njihova ćerka Hana došli u Njujork, Džoš verovatno nije hteo da ode iz Sijetla, pa je ostao s tatom. U drugom razredu čuvala sam Hanu svakog vikenda, i kad god je pominjala svog brata u Sijetlu zamišljala sam ga kao masnog tipa u širokim farmerkama koji sluša neku drljačinu od muzike i spava sa skejtbordom ispod jastuka.

Prvog dana u školi videla sam Džoša, ali nisam odmah shvatila ko je on. Međutim, to mi nije bilo ni važno. Bila sam suviše zauzeta flertovanjem s Tomom na istoriji da bih marila za to što se neki novi tip pojavio u mojoj grupi za engleski. Drugog dana škole Džoš mi se predstavio i pričali smo nekoliko minuta, a onda je rekao: „Pa, možda ćemo se videti kad budeš čuvala Hanu.“ Rekla sam mu da je u stvari više i ne čuvam, a on reče: „Pa, onda ću verovatno biti sam petkom uveče.“

„Verovatno“, rekoš, pomislivši – *Kakav luzer*.

Ali, kad vratim film, nema sumnje da je moj obično precizni radar za simpatije zakazao dok smo vodili taj razgovor, pošto je prošlog ponedeljka odjednom profunkcionisao.

Pristala sam da ostanem u školi posle časova i pomognem gospođi O’Konor da prenese kutije iz kabineta za prirodne nauke u laboratoriju za fiziku, ali se taj posao pretvorio u noćnu moru. Laboratorija i kabinet nalaze se takoreći u različitim vremen-skim zonama, a gomila kutija (prepunih stvari koje gospođa O’Konor verovatno skuplja još od vremena prohibicije) bila je zaglavljena iza jednog metalnog ormara. Nije me baš mnogo ob-

radovalo ni to što sam posle svake ture morala da zaključavam vrata laboratorije, a zatim, kad bih se vratila sa sledećom kutijom, morala da stojim pridržavajući je kukom naslonjenu na zid, ponovo pokušavajući da provalim koji od stotinu ključeva iz svežnja gospođe O’Konor otključava ta vrata. Pretpostavljam da sam upravo milioniti put tražila ključ i mrzela gospođu O’Konor, kad je pored mene prošla grupa frajera iz fudbalskog tima. Neki od njih su mi se javili, ali uprkos činjenici da mi je malo falilo da ispustim stotinu kilograma opreme na svoju nogu, svi su produžili dalje. Osim Džoša.

„Treba li ti pomoć?“, upitao je.

„Ne, hvala“, rekoš. Bila sam suviše besna na sebe, gospođu O’Konor i ceo svet da bih mogla da kažem da. Zapravo, nisam ga čak ni pogledala. Samo sam nastavila da tražim ključ.

„Jesi li sigurna?“, pitao je.

Pronašla sam ključ i otvorila vrata. „Sigurna sam“, rekoš, zgrabivši kutiju obema rukama i pogledavši ka njemu.

„Ah“, reče on, „šta sve devojke ne rade da dobiju preporuku za koledž.“

Onda mi se, trenutak pre nego što se okrenuo i otišao, osmehnuo.

I umesto da pomislim *Kakav gubitnik*, odjednom sam pomislila, *Kakav osmeh*.

Počela sam da okrećem broj pre nego što ga je Sara izgovorila do kraja.

„Ćao, Saro, ovde je Jan.“

„O, baš divno što si se javila. *Divna* si. Margareta je bolesna, a Džoš igra *fudbal* i ne zna *kada* će doći kući, a *osim* toga, obećala sam mu da ga *neću* tretirati kao dežurnog bebisitera kad se vrati. Mark i ja imamo karte za *Fedru*, i stvarno bih bila *očajna* da ne odem. One su *kao neki* rođendanski poklon, ali ipak *nemoj* da obraćaš pažnju na to, jer ako *ne možeš* da dođeš...“

„Nije problem“, rekoš. „Slobodna sam.“ *A osim toga, mislim da sam se zaljubila u vašeg sina.*

„O, stvarno si predivna. Stvarno. Oduševljena sam. Možeš li da dođeš u šest? Rezervisali smo sto za večeru u pola sedam. Ako ti to ne odgovara, otkazaću ga i to...“

„Može u šest. Vidimo se.“

„Sjajno! Zašto ne dođeš malo ranije, da čujem šta ima novo kod tebe. Stvarno mi *nedostaješ*.“ Sledeću rečenicu je prošaputala. „Margaret je *odlična* bebisiterka, ali je tako *dosadna*.“

Obećala sam da ću doći pre šest, i tako smo završile razgovor.

Budući da sam imala samo četrdeset osam sati da smislim odevnu kombinaciju koja istovremeno govori: „Ja sam odgovorna bebisiterka koja neće zapostaviti vaše dete i predati se telesnim strastima“ i „Ja sam seks bomba“, jurnula sam uza stepenice da vidim šta imam na raspolaganju. Isprobala sam svaku svakcatu stvar iz svog ormara pre nego što sam se odlučila za prozirnu belu košulju, ispod koje sam obukla beli top, i crvenu suknju od streča. Istina, Sara će se možda malo iznenaditi što dolazim da joj čuvam dete odevena kao kurva, ali to ipak nije bio razlog da se ne obučem nešto slobodnije. Gledajući se u ogledalu, zaključila sam da sam postigla savršenu ravnotežu između izgleda koji uliva poverenje i onog koji sugeriše pritajenu strast.

Osim toga, ova kombinacija mi je izvrsno prikivala zadnjicu, najgori deo mog tela.

Nazvala sam Rebeku da je izvestim o najnovijem razvoju događaja, kako u pogledu modnih detalja tako i o svemu ostalom.

„Ne“, rekla je kad sam opisala šta sam obukla.

„Ali, to je savršena kombinacija.“ Čula sam kako u pozadini trešti neka tehno muzika. „Gde si?“

„U *Barnizu*.“ *Barniz* je modna kuća na Aveniji Medison, tako otmena da u poređenju s njom *Blumingdejs* izgleda kao obična samoposluga. „Moja mama opet ima napad osećaja krivice što mi se ne posvećuje dovoljno, pa mi je dala neograničen kredit.“

Uvek se iznova iznenadim kad shvatim koliko je život nepravedan. „Gospode, mrzim svoje roditelje“, reko.

„Slušaj. Moraćeš malo da ublažiš svoj seksepil. Sačekaj malo... Imate li neki ajlajner koji malo više ide na braon?“

U sledećem životu, biću Rebeka.

„HALO!“, vrisnula sam. Nije bilo odgovora. „Halo! Znam da nisam modni urednik *Šik* magazina, ali da li bih mogla da odumem dragocenih pet minuta tvoga života Super ribe?“

„Izvini.“ Usledila je pauza u kojoj sam bukvalno mogla da čujem kako se Rebeka ogleda. „Vidi“, rekla je konačno, „svakako treba da uradiš ono što želiš, ali mislim da tvoj pristup nije dobar. Ne treba da izgledaš previše seksi. Preplašićeš ga. Treba da izgledaš lepo, ali suptilno... Ne, mislim da je taj *previše* braon.“

Zagledala sam svoju providnu košulju u ogledalu.

„Pa, kad kažeš *suptilno*...“

„Moraš da mi veruješ: treba da budeš slatka ali ne previše izazovna, a da ga onda zadiviš svojim duhovitim opaskama... To je savršeno. Uzeću taj, kao i karmin.“

Providna košulja je stvarno dobra. A inače sam želela da pokažem da još imam malo boje od letos. „Zar ne mogu da ga zadivim svojim neverovatnim imidžom oskudno odevene učenice završnog razreda?“

„Obuci one farmerke sa spuštanim strukom i belu *Agnes B.* majicu.“

„Zvaću te kasnije.“

Ponovo sam se presvukla i obukla farmerke i majicu. Zurila sam u svoj odraz u ogledalu. Rebeka je bila u pravu. To je bila dobra kombinacija. Osim toga, bela boja majice odlično je isticala ostatke mog preplanulog tena. Nazvala sam je ponovo.

„Pa?“ Tehno muziku zamenila je buka Pete avenije u špicu.

„Povlačim sve što sam rekla. Ti si genije.“

„Znam, znam. Ponekad čak i sebe zadivim.“

Okrenula sam se leđima prema ogledalu i bacila pogled preko ramena. „U ovome mi guza izgleda strašno mala. A osim

toga, izgledam totalno skockano. Kao da sam izašla iz *Džej kru* kataloga. Pravi Sijetl-luk.“

„Baš sam to i zamislila.“

Nijedna od nas zapravo nije bila u Sijetlu, ali smo čitale sve časopise. Skinula sam farmerke, da ih ne istegnem pre petka uveče.

„Ne mogu da verujem da idem tamo“, rekoh sručivši se na krevet. „Šta misliš, hoće li se nešto desiti?“

Rebeka je znala da na moje pitanje postoji samo jedan prihvatljiv odgovor, i zato je rekla: „Svakako.“

Nakon što smo prekinule vezu, ležala sam gledajući u farmerke prebačene preko naslona stolice i razmišljala o tome kako je Džo sladak. Zatim sam počela da razmišljam o tome kako je Tom sladak. Onda sam pomislila kako bi bilo ludo da se i Tom i Džo zaljube u mene.

NOVINAR: Jan, da li bi htela da ispričaš svojim kolegama sa Akademije Lorens kako je to kad se *dvojica* neverovatno slatkih tipova zaljube u tebe. Da li si se iznenadila kad ti je Džo priznao svoja osećanja?

JAN (*samouvereno se smeškajući*): Pa, bilo je prilično očigledno šta će se dogoditi. Mislim, *hej!* Ne moraš biti matematičar da izračunaš da su savršen izgled i duhovitost totalno neodoljiva kombinacija.

Ali znate, zapravo ne bi trebalo da dajem taj intervju (čak iako je on postojao samo u mojoj glavi). Jer, pre dve godine smo čitali onu dramu *Edip*, koja govori o tome kako je pogrešno suviše se oduševljavati sobom. Stari Grci su smatrali da, ako si previše samouveren, patiš od nečega što se zove „hibris“. A kad patiš od hibrisa, jedini lek za tebe jeste da bogovi na trenutak prestanu da piju ambroziju na planini Olimp, slete na zemlju i unakaze ti život.

Upravo to se desilo meni.

Ironijom sudbine, na času engleskog jezika.

DRUGO POGLAVLJE

„Možemo li, molim te, da ne pričamo baš sada o tome? On će proći ovuda čim odande izađe, a stvarno ne želim da pričamo o njemu dok prolazi.“

„Ne čuje nas“, reče Rebeka. „Na drugoj je strani ulice.“

„Osetiće da pričamo o njemu“, rekla sam. „Ljudi naslute takve stvari.“

Bilo je to na odmoru posle časa engleskog. Sedele smo u restoranu *Kod Antonija*. Iako sam bila suviše užasnuta onim što se neposredno pre toga dogodilo da bih mogla da jedem, činilo se da moja priča ne utiče na Rebečin apetit. Već je poslala svoje drugo parče pice parmezanom, iseckala ga na komadiće veličine jednog zalogaja, i skinula i pojela sir i pečurke sa svakog od njih. Sad je uvijala testo u male rolnice, ređala ih, a zatim ubacivala u usta.

„Čini mi se da još uvek nisam baš sve shvatila. Jesi li uradila nešto ovako?“ Rebeka napući usne i cmoknu.

„Više nismo najbolje drugarice“, rekoh. „To je zvanična odluka. Mrzim te.“

Nasmejala se i poslala mi poljubac.

„Mislim da patim od privremene neuračunljivosti“, rekla sam, trudeći se da ne gledam preko puta, ka delikatesnoj prodavnici u koju je pre nekoliko minuta ušao Džo.

„Privremene neuračunljivosti?“, upita Rebeka. Smotala je još jedan komadić u rolnicu i zagrizla ga.

Ignorirala sam je. „Očigledno ću morati da napustim Njujork i odselim se u neki gradić na srednjem zapadu, gde ću svoj život nastaviti s novim identitetom.“

„Očigledno“, reče Rebeka. „Baš mi je drago što možemo još jednom zajedno da ručamo pre nego što odeš.“

Jedva sam čula šta govori. „Jednostavno, to je bilo tako *ubedljivo*“, kazala sam, protiv svoje volje buljeći u vrata delikatesne prodavnice.

„Jan, to se desilo na času *engleskog*. Kako je moglo da bude ubedljivo?“

Baš kad je to izgovorila, Džoš je izašao iz prodavnice s papirnom kesom u rukama, i pre nego što sam uspela da skrenem pogled da ne bi bilo sasvim očigledno kako zurim u njegovom pravcu, on me je ugledao, osmehnuo se i neodređeno mahnulo rukom. Zatim je minut-dva stajao u mestu, kao da o nečemu razmišlja, a onda prešao ulicu i krenuo ka nama. Tek da se zna, hodao je neverovatno seksi. Izgledalo je kao da zna kuda ide, ali da ne žuri naročito da tamo stigne.

„Ćao“, reče, približivši se našem stolu. Klimnuo je glavom Rebeki, a zatim i meni. Nosio je zelenu majicu i farmerke koje, za razliku od farmerki većine dečaka u Akademiji Lorens, nisu bile pet brojeva veće. Trudila sam se da ne primetim kako je savršeno građen.

„Ćao“, reko. Moj pozdrav bi zvučao opuštenije da se nisam zagrcnula kod o.

„Jesi li već prešla ona pitanja za esej?“, upita on.

„Nešto malo“, reko. Gledala sam u jednu tačku tačno iznad njegovog ramena, umesto pravo ka njemu, kao da je natpis NAJBOLJE FOTOGRAFIJE U BRUKLINU toliko fascinantno da ne mogu da odvojim pogled od njega.

„Nešto malo?“, upita on. Zabacio je ranac na rame i dobro sam mu videla ruke. Nokti su mu bili podsećeni i veoma uredni. Ponovo sam pogledala u natpis NAJBOLJE FOTOGRAFIJE.

„Hoću da kažem, nisam baš“, reko. Džoš je i dalje stajao, kao da čeka da kažem još nešto. Ja sam, takođe, čekala da ja nešto kažem, ali jedine reči koje su mi se vrtele po glavi bile su *Izrađujemo slike za jedan sat, ili vam vraćamo novac.*

„Hej“, reče on minut kasnije. „Čujem da ćeš čuvati Hanu sutra uveče.“

„Aha“, reko. Usledila je duga pauza.

„Pa“, reče on konačno. „Vidimo se.“

„Aha“, ponovila sam. Rebeka je buljila u mene kao da imam dve glave, što bi mi možda omogućilo da smislim neki pametniji pozdrav od onog koji sam konačno izgovorila: „Vidimo se.“

„Vau“, reče Rebeka. „Tvoj britki duh tako je vrcao da sam jedva uspevala da ga pratim.“

„Želim da umrem“, rekla sam, gledajući Džoša kako odlazi. „Volela bih da sam mrtva.“

„Možda i *jesi* mrtva“, reče Rebeka. „*Zvučalo je* kao da jesi.“

Još sam posmatrala Džoša, koji se polako gubio u daljini.

„Nisam ja kriva“, reko.

„Naravno da nisi.“ Rebeka nasu malo parmezana u svoj tanjir i zamoči prst.

„Znam da smo nekada mislile da je gospodin Krile sjajan, ali sada ga smatram isključivim krivcem za sve što se dogodilo“, rekla sam, ubacujući nekoliko kockica leda u usta.

Rebeka je polizala parmezana s prsta, a onda ga uperila u mene. „Seti se, Tom Ričmond je još uvek tu.“

„Prekasno je za to“, rekla sam. „Ne mogu da živim u prošlosti.“

„*Ne možeš da živiš u prošlosti?* Jan, još juče si non-stop pričala o njemu i njegovom glupom kačketu“, rekla je.

„To je bilo nekad“, reko, progutavši poslednju kocku. „A ovo je sad.“

Do toga jutra gospodin Krile je bio moj omiljeni profesor a engleski omiljeni predmet, naročito pošto smo upravo završili sa čitanjem *Romea i Julije*, što je, sve do tog časa, bio moj omiljeni pozorišni komad.

Engleski više nije bio moj omiljeni predmet, gospodin Krile mi više nije bio omiljeni profesor, a *Romeo i Julija* više nije bila moja omiljena drama od približno 10:56 pre podne po standardnom istočnom vremenu, kad je gospodin Krile uništio moj život pozivajući me da izađem i odglumim poslednju scenu u komadu, onu u kojoj Romeo pronalazi usnulu Juliju u grobnici i misli da je mrtva.

Obično mrzim kad mi profesor engleskog traži da nešto odglumim, ali tog jutra sam bila dobro raspoložena, jer sam upravo razmišljala o tome kako je Tom Ričmond bio simpatičan i sladak na istoriji, tako da mi uopšte nije smetalo što mi je gospodin Krile dao ulogu Julije. Inače, uloga baš i nije bila preterano zahtevna, jer je samo trebalo da ležim na katedri gospodina Krilea i pretvaram se da sam mrtva.

Osim toga, Džošu je dao ulogu Romea.

Ležeći tako, ruku prekrštenih na grudima i zatvorenih očiju, razmišljala sam kako je neobično što smo baš *istog dana* kada me je Sara zamolila da čuvam Hanu, njen sin i ja glumili jednu od najpoznatijih ljubavnih scena u istoriji. Hoću da kažem, da li je nagoveštaj naše buduće romanse uopšte *mogao* biti jasniji?

Tada je Džoš počeo da izgovara Romeov tekst: „O, ljubavi, ženo moja! / Smrt, što je mēd tvog daha / iscrpla, još je nemoćna pred tvojom / lepotom.“* Stihove je govorio savršeno; odjednom su svi prestali da pričaju i da se smeju, kao što obično rade kada glumimo odlomke. Dok je Romeo opisivao Julijine „rumene“ obraze i usne, Džoš je nežno dodirnuo moje usne i obraze, tako da sam osetila žmarce. U jednom trenutku čak je

* Stihovi iz drame *Romeo i Julija* dati su u prevodu Aleksandra Saše Petrovića. (Prim. prev.)

namotao pramen moje kose oko prsta, a zatim mi ga zakačio za uho. Mislila sam da ću, tako ležeći, uspeti da odlučim da li mi se više sviđa Džoš ili Tom, ali nakon što mi je Džoš dodirnuo lice, više nisam mogla da mislim na bilo šta drugo, osim na ono što je on radio. Primetila sam kako lepo miriše, na šampon.

Na kraju svog teksta, Romeo treba da poljubi Juliju. On ispija otrov, govoreći: „I tako, s poljupcem, umirem sad ja“,* a zatim je ljubi i pada na zemlju. Čula sam kako Džoš glumi da ispija otrov iz bočice, nakon čega je provukao ruku ispod mojih leđa i podigao me s katedre.

Pa, prema mom ograničenom iskustvu, kad te dečko zagrlji, kao na primer u filmu i slično, on te ili jedva dodirne ili te tako jako stisne da ti prekine cirkulaciju. Ni jedno ni drugo nije baš najseksepilniji osećaj na svetu. Ali, Džoš je nekako uspeo da me drži čvrsto, a da me pri tom ne stisne toliko da više ne mogu da dišem. Uz to, nekako me je privio uz sebe, pa sam osim šampona osetila i miris njegove kože, takođe jako prijatan. Čelo mi je bilo naslonjeno na njegove grudi i čula sam kako mu srce kuca. Čekala sam da izgovori poslednji stih.

Ali, on ga nije izgovorio. Čekala sam, kako mi se učinilo, nekih pet minuta, a zatim malo provirila kroz trepavice da vidim šta radi. Samo me je gledao i grlio, a zatim je uzeo moju levu ruku i prepleo prste s mojima. Za sve to vreme gledao mi je u lice, kao da se trudi da ga upamti. Uplašila sam se da će primećiti da sam otvorila oči, pa sam opet zažmurila. Ali, on još uvek nije izgovorio tekst. Čekao je.

Što je zapravo otkrilo *istinsku* ironiju sudbine tog trenutka.

Jer sam ja pomislila da se on sprema da me poljubi.

Nemam nikakvog opravdanja za to osim da, kako sam rekla Rebeci, možda patim od privremene neurazumljivosti. Hoću da kažem, idem na Akademiju Lorens još od svoje četvrte godine, i ni jedan jedini put za sve to vreme dvoje učenika se, izvodeći

* Isto.

neki komad na času engleskog, nisu stvarno poljubili. Deca se retko ljube i u školskim *predstavama*. Čak ni oni koji su *vežbali* ljubljenje, ipak nisu u stanju da to urade u predstavi.

Ali, Džoš me je gledao tako čežnjivo i tako me nežno grlio da sam jednostavno pomislila, *oh, sad će me poljubiti*. Čak sam, a pretpostavljam da je to zapravo najgore od svega, nekako rastvorila usne i malčice zabacila glavu *pripremajući se da mu uzvratim poljubac*. I upravo sam to radila, kad je on izgovorio svoj poslednji stih, gospodin Krile i čitavo odeljenje počeli su da aplaudiraju, a scena se završila. Džoš, koji očigledno nikad nije ni imao nameru da me poljubi, tada me je pustio iz zagrljaja, pa smo se oboje komično poklonili i rukovali, a za sve to vreme ja sam mislila:

Da li je primetio šta sam malopre uradila?

Što bi me primoralo ne samo da odmah napustim časove engleskog, već i da se hitno prijavim za vladin program zaštite svedoka.

Rebeka je završila s jelom i obrisala uglove usana salvetom. Ako ja popijem makar i čašu vode s karminom na usnama, on se toliko razmaže da posle izgledam kao leš iz serije *Čuvari zakona*. Rebeka može da pojede obrok od pet jela, a da pri tom ne mora ponovo da koristi olovku za usne. Kad nekuda izlazimo, Rebeka je uvek tako moderno obučena i savršeno našminkana da je verovatno svi smatraju mojom bebisiterkom.

„Moram da se vratim“, reko. „Treba da napišem prijavu za Barnard.“ Kad sam izašla ispod tende i stala na sunce, učinilo mi se da je temperatura skočila za nekih dvadesetak stepeni, što baš i nije dobro ako imate kosu kao ja. Prošle godine smo na istoriji umetnosti gledali slike Keopsove piramide, i moram priznati da po vlažnom vremenu moja kosa upravo tako izgleda. Rebeka je stavila naočare za sunce i čekala dok sam ja kopala

po torbi tražeći nešto čime ću sprečiti da mi glava liči na pejzaž iz Starog Egipta.

„Nećeš valjda otići na Barnard. Ne možeš se upisati na koledž u Njujorku kad si ovde provela čitav život“, reče Rebeka. „Moraš malo da vidiš svet. Da doživiš i druga mesta.“

„Da ne misliš možda na neko određeno mesto?“, upitala sam. Našla sam neku razvučenu gumicu i pokupila kosu u rep.

„Bože, Jan Miler, šta *tačno* hoćeš da kažeš?“ Krenule smo prema školi.

„Oh, ne znam ni sama. Možda si mislila na... providenje.“

„Pa, kad si već to pomenula, Providens je sjajan grad.“* Rebeka se slučajno u predroku prijavila na Braun.

„Tako kažu“, reko.

Na uglu Ulice Klinton, Rebeka me je zgrabila za ruku. „Čekaj malo. Ti sad imaš francuski?“

„Imam francuski, u smislu da mi je taj čas sledeći po rasporedu. Ali nemam francuski, zato što zbog neodložnih obaveza neću biti u mogućnosti da mu prisustvujem.“

„Dakle, izostaćeš s francuskog da bi pisala prijavu“, rekla je Rebeka.

„Upravo tako.“ Časovi francuskog su toliko ponižavajući da koristim sve moguće izgovore da izostanem. Francuski gotovo uopšte ne znam, ali svake godine uradim završni test dovoljno dobro da pređem na sledeći nivo, čime sebi obezbeđujem još jednu godinu čemera. Svaki dan je potpuno isti. Ulazim u učionicu; profesorka me pozdravlja širokim osmehom i kaže: „*Bonžur, Jan*“; ja odgovaram „*Bonžur, madam*“; i od tog trenutka, sve ide nizbrdo. Svaki put kad me prozove, promucam neki idiotski odgovor koji nema nikakve veze s pitanjem, kakvo god ono bilo, sve dok ona konačno ne odustane i ne nastavi da me

* Providence – na engleskom znači providenje ili sudbina, ali je takođe i naziv grada u Americi. (Prim. prev.)

ignoriše do kraja časa, što za sve prisutne predstavlja ogromno olakšanje.

Ispred škole naleteli smo na Ričija, koji zajedno sa mnom ide na francuski. Riči je živeo u Parizu godinu dana, tako da je stvarno smešno što idemo u istu grupu. Mnogo mi je pomagao tokom svih ovih godina, ali u poslednje vreme je čak i Riči pre-stao da me uverava da „svako može da nauči francuski“.

„*Tu vas au cours de Français?*“, upita on.

„Nemam pojma šta si rekao, ali na francuski ne idem.“ Riči je bio isuviše fin da bilo šta komentariše, ali pretpostavljam da je svima laknulo što ne dolazim na čas. Nešto kao, hej, pa sad stvarno učimo strani jezik.

„Hoćeš li da te nazovem kasnije i kažem ti šta smo imali za domaći?“

„Ne moraš.“

„Zar nećeš učiti francuski na koledžu?“ upita Riči. Trudio se da zvuči opušteno, ali mislim da je zapravo bio zabrinut.

„Riči, druže, posle dvanaestog juna neće mi pasti na pamet čak ni da pijem perije.“*

„Pa, možda to i nije tako loša ideja.“ Okrenuo se i pošao u učionicu. „Hej, znaš li onog novog tipa, Džoša?“ upitao me je preko ramena.

Ponekad, kad sam nervozna ili uznemirena, lice mi se neka-ko zajapuri, i bila sam prilično sigurna da mi se to opet desilo.

„Ah, onako. Ide sa mnom na engleski.“

Rebeka frknu, a zatim potapša Ričija po ramenu.

„Pa, ljubavi“, reče ona, „moram da bežim.“ Mahnula mi je. „Čujemo se kasnije.“

„On ide sa mnom na matematiku“, rekao je. Činilo se da ne primećuje da sam doživela blaži srčani napad. „Mislim da ću ga pozvati sledeće subote. Deluje mi kul.“ Riči je pravio žurku onog tamo vikenda, pošto su se njegovi roditelji spremali da

* *Perrier*, poznata francuska mineralna voda. (Prim. prev.)

otputuju. Iako smo se Rebeka i ja zaklele da nećemo ići na sred-njoškolske žurke, pošto smo sad bile u završnom razredu, rešile smo da ovog puta napravimo izuzetak.

„Hm, mislim da jeste“, rekoh. „Hoću da kažem, mislim da jeste, znaš već, kul.“ Riči je već stigao do ulaza. „Mislim, ne po-znajem ga baš dobro“, viknula sam za njim.

„Okej“, dobaci mi on preko ramena.

„Pa, odoh ja“, dreknula sam. Pošto je Riči već bio ušao u zgradu, nije mi bilo baš sasvim jasno zašto sam mu to uopšte rekla.

Nisam čula šta je Riči odgovorio nestajući s vidika, ali zvu-čalo je kao „*Bonne chance*.“*

„Ha ha“, dobacila sam, iako je on već otišao.

Zatim sam pošla prema kabinetu za informatiku, trudeći se da ne mislim na sve one gluposti koje sam rekla i uradila u poslednja dva sata.

* Franc.: Srećno. (Prim. prev.)